

Beste vrienden uit Nieuwpoort,

Nu dat we in Reykjavik aangekomen zijn om op Maite te wachten, vind ik eindelijk de tijd om een klein verslag te schrijven.

Zoals geweten vertrok Skedemongske op 19 mei zonder tralala en zonder wind uit Nieuwpoort. We waren blij dat de wind en de zee rustig waren want zo hadden we de tijd om alles nog een keer goed te controleren ; en fouten hebben we gevonden. Die val stond niet aan de goeie kant van de bakstag ; die schoten waren gekruist ; dat was niet goed vast ; enz... Het was maar voor de Thames , als de shipping lane al lang achter ons rug was dat de wind opkwam. Eerst zwak, maar beetje per beetje nam hij in kracht toe en Skedemongske begon goed te lopen.

Wij hadden gedacht in Withby en in Newcastle te stoppen, maar het weer en de wind waren te goed om niet van die opportuniteit te genieten.

Bye bye lekkere lobster, haggis en andere lekkernijen van de oost kust van Engeland. Hebben jullie al de Cook's cannon balls geproeft? Het is de moeite waard.

Zonder te stoppen dus zijn we doorgevaren tot aan de Farne eilanden waar we voor een paar dagen geankerd hebben.

De wind , volgens de shippingforcast toch, ging naar het noorden draaien. Goed beschermd door Holy Island hebben we gewacht dat het overging. Na 4 dagen was het zo ver. We waren juist aan de grens tussen Engeland en Schotland. We hebben de " Firt of Forth" gekruist en hebben gedacht aan een paar jaar geleden wanneer we

tot Endingbrug waren geweest. Vanaf hier was voor ons alles nieuw. We varen langs de schotse kust maar de mist was zo dik dat we absoluut niets gezien hebben. Schotland blijft dus voor ons een mysterie. Hoe meer we naar het noorden gingen hoe minder de wind er was. We zijn in de Orkneys op motor aangekomen.

We hebben eerst moeten gaan ankeren in een goed beschermde baai om te wachten dat de stroming draait. Daar in de Orkneys , op bepaalde plaatsen (bijvoorbeeld in " the String" - de naam alleen spreek van zelf , of in de Strondsey firth) kan de stroming tot 5 knopen lopen. Het is dus beter om te wachten.

We kwamen aan in Kirkwal, hoofdstad van de Orkneys. Daar hebben we de commemoratie van de slag van Jutland kunnen volgen. Het was indrukwekkend. De president van Duitsland, prinses Anna en David Cameron waren daar ook. De militaire fanfares van Engeland en van Duitsland hebben hun nummers gespeeld, en de pipers hebben bijna hun longen door hun instrumenten geblazen. En dan om te eindigen hebben ze de lastpost gespeeld. Voor een paar minuten waren we terug in Vlaanderen. Na de ceremonie zijn we naar de boot gelopen . "De tide waits for no man". We hebben de landvasten losgesmeten en zijn we op verkenning naar de eilanden

vertrokken. Het weer was zonnig maar ik weet niet hoe winderig. Aan land gaan was niet echt gemakkelijk. Maar bon, het is een deel van het plezier. Beetje per beetje dachten we aan onze volgende sprong richting Faroers.

De oversteek was niet echt spannend. De wind voor de zoveelste keer was zwak . Voor Skedemongske was het niet echt ideaal. Om de tijd te doden , zochten we de dolfijnen en de walvissen die niet komen. De zee was leeg. Gelukkig waren

de vogels aanwezig ; petrel fulmar, kleine pingu, alcidae en papegaaieduikers hebben ons bezig gehouden. We probeerden ook te vissen en ja, we hadden prijs : EEN makreel en dan bijna een zeebaars, maar deze is op de laatste moment ontsnapt.

Op een dag (we zijn af en toe de tel kwijt) s'morgens vroeg zagen we ze , de Faroers... We hadden gekozen om op het zuiderste eiland (Suderoy)aan te komen. Het is een eiland die weinig bezocht is en dikwijls zijn de autoriteiten een beetje gemakkelijker dan in de steden. De aankomst in de fjord was spectaculair. Hoge bergen rijzen uit de zee en hebben hun top bijna constant in de lage wolken . We voeren binnen in de fjord en kwamen aan in Vagur , een vissersdorp. We meerden aan langs de kaai tussen de vissersboten. Direct kwamen de bewoners babbelen en vertellen over hun eiland en over de geschiedenis van de boten die daar lagen. Het volk is heel vriendelijk en aangenaam. Er is maar een probleem : nergens was er een cafe te vinden! Tijd dus om naar de hoofdstad te vertrekken. Torshavn ligt niet ver maar ook hier is het belangrijk om met het getij rekening te houden. De richting van de stroom is wel bekend maar over de kracht en snelheid is er

geen informatie te vinden. Wat we weten dankzij de vissers is dat het fameus rap kan lopen en op bepaalde plaatsen gevaarlijk kan zijn.

Un homme averti en vaut deux. Wij vertrokken dus als het slack was en heel rap sprongen we op de trein van de stroom. Het eiland Stremoy en Torshavn waren rap voor de boeg. We kwamen aan bij de visitors pontoon. Het is een sterke constructie met brede plaatsen maar de ruimte voor de manoeuvre is beperkt. Het lukte ons om in een box te raken. We durfden niet aan het vertrekken denken. Het was een probleem voor later. Het ponton ligt centraal in de stad, niet ver van het parlement en langs de kaai waar de vissers komen hun vangst te verkopen. We hebben daar gangs de dag een

visser kabeljauwen zien fileren. Zeker 300 kilos vis, of meer voor een vent alleen!!!! Zijn boot was de grootte van de Challenger van bij ons.

Overall waar we aankomen was er feest. In Torshavn centrum , alles blonk ! Overall waren er bloemen die juist geplant waren. Het was voor het aankomst van de koningin van Denemarken. Haar 'jachtje' lag niet ver van Skedemongske. Er was ook een mooi spektakel met folklore liederen met verschillende stemmen. En de ministers die met de koningin op toer waren, droegen het kostuum : een 3/4 broek met dikke wolse kousen, een witte hemd met daarover een gebordeerde gilet. En om warm te hebben, een dikke donkere blauwe wollen trui. Het is leuk om de folklore van een volk zo te ontdekken en om het beter te verstaan gingen we op toer in de eilanden.

